

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 14. oktobra 2021 *

„Predhodno odločanje – Žlahtniteljska pravica v Skupnosti – Uredba (ES) št. 2100/94 – Člen 96 – Izračun zastaralnega roka za tožbe iz členov 94 in 95 – Začetek – Datum podelitve žlahtniteljske pravice ter seznanitve z dejanjem in istovetnostjo kršitelja – Datum prenehanja zadevnega ravnanja – Zaporedna dejanja – Nadaljevana dejanja – Omejitev na dejanja, storjena pred več kot tremi leti“

V zadevi C-186/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija) z odločbo z dne 7. marca 2018, ki je na Sodišče prispela 9. marca 2018, v postopku

José Cánovas Pardo SL

proti

Club de Variedades Vegetales Protegidas,

SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi I. Ziemele (poročevalka), predsednica šestega senata v funkciji predsednice sedmega senata, T. von Danwitz in A. Kumin, sodnika,

generalni pravobranilec: H. Saugmandsgaard Øe,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za José Cánovas Pardo SL V. Venturini Medina, procurador, in A. Scasso Veganzones, abogada,
- za Club de Variedades Vegetales Protegidas P. Tent Alonso, V. Gigante Pérez, I. Pérez-Cabrero Ferrández in G. Navarro Pérez, abogados,
- za grško vlado G. Kanellopoulos, E. Leftheriotou in A. Vasilopoulou, agenti,

* Jezik postopka: španščina.

– za Evropsko komisijo B. Eggers, I. Galindo Martín in G. Koleva, agentke,
po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 22. aprila 2021
izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 96 Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 16, str. 390).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo José Cánovas Pardo SL (v nadaljevanju: Pardo) in Club de Variedades Vegetales Protegidas (v nadaljevanju: CVVP) glede izkoriščanja mandarinovcev sorte, imenovane „Nadorcott“ s strani prvonavedene družbe, in sicer brez privolitve CVVP.

Pravni okvir

- 3 V skladu s členom 1 Uredbe št. 2100/94 „[se s] tem [...] oblikuje sistem žlahtniteljskih pravic v Skupnosti kot edina in izključna oblika pravic industrijske lastnine Skupnosti za sorte rastlin“.
- 4 Člen 13 te uredbe, naslovljen „Pravice imetnika žlahtniteljske pravice v Skupnosti in prepovedana dejanja“, določa:

„1. Žlahtniteljska pravica v Skupnosti velja tako, da je imetnik ali imetniki žlahtniteljske pravice v Skupnosti, v nadaljnjem besedilu ‚imetnik‘, upravičen do opravljanja dejanj iz odstavka 2.

2. Ne glede na določbe členov 15 in 16 je potrebna odobritev imetnika za naslednja dejanja, ki zadevajo sestavine sorte ali pridelan material zavarovane sorte, v nadaljnjem besedilu ‚material‘:

- (a) pridelovanje ali razmnoževanje (povečevanje);
- (b) priprava na razmnoževanje;
- (c) ponujanje v prodajo;
- (d) prodajanje ali druge oblike trženja;
- (e) izvažanje iz Skupnosti;
- (f) uvažanje v Skupnost;
- (g) skladiščenje za katere koli namene pod (a) do (f).

Imetnik lahko svojo odobritev pogojuje in omejuje.

3. Določbe odstavka 2 se uporabljajo za pridelan material samo, če je bil pridobljen z neodobreno uporabo sestavin zavarovane sorte in če imetnik ni imel primerne priložnosti za izvajanje svoje pravice glede imenovanih sestavin sorte.

[...]“.

5 Člen 94 navedene uredbe, naslovljen „Kršitev“, določa:

„1. Kdor:

(a) neupravičeno izvrši enega od dejanj, ki so predpisana v členu 13(2), v zvezi s sorto, za katero je podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti;

ali

(b) ne uporablja pravilno imena sorte v skladu s členom 17(1) ali izpusti ustrezne podatke po členu 17(2);

ali

(c) v nasprotju s členom 18(3) uporablja ime sorte, za katero je podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti, ali oznako, ki jo je mogoče z njim zamenjati;

ga imetnik lahko toži na prenehanje take kršitve, plačilo primerne nadomestila ali obojega.

2. Kdor krši določbe naklepno ali iz malomarnosti, je razen tega dolžan nadomestiti imetniku vsako nadaljnjo škodo, ki je posledica tega dejanja. Če gre za majhno malomarnost, se te zahteve lahko zmanjšajo v skladu z obsegom malomarnosti, vendar ne smejo biti manjše od koristi, ki jih je kršitelj iz tega pridobil.“

6 Člen 95 te uredbe, naslovljen „Dejanja pred podelitvijo žlahtniteljskih pravic v Skupnosti“, določa:

„Imetnik lahko zahteva primerno nadomestilo od vsake osebe, ki je med objavo prijave za žlahtniteljsko pravico v Skupnosti in njeno podelitvijo opravila dejanje, ki bi bilo po tej podelitvi prepovedano.“

7 Člen 96 Uredbe št. 2100/94, naslovljen „Zastaranje“, določa:

„Zahtev iz členov 94 in 95 ni več možno vlagati po treh letih od dne, ko je podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti, če imetnik ve [in ko je imetnik izvedel] za dejanje in istovetnost odgovorne stranke, v nasprotnem primeru pa po 30 letih po prenehanju zadevnega dejanja.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

8 Na podlagi prijave, ki jo je družba Nadorcott Protection SARL 22. avgusta 1995 vložila pri Uradu Skupnosti za rastlinske sorte (CPVO), ji je ta 4. oktobra 2004 podelil žlahtniteljsko pravico za sorto mandarinovcev „Nadorcott“. Zoper to odločbo je bila pri oddelku za pritožbe CPVO vložena pritožba z odložilnim učinkom, ki je bila zavržena z odločbo z dne 8. novembra 2005, objavljeno v uradnem glasilu CPVO z dne 15. februarja 2006.

- 9 Družba Pardo od leta 2006 izkorišča nasad, ki zajema 4457 mandarinovcev sorte Nadorcott.
- 10 Združenje Geslive, ki mu je bilo zaupano upravljanje pravic na sorti Nadorcott, je 30. oktobra 2007 družbi Pardo poslalo opomin, s katerim ji je bilo naloženo, naj preneha izkoriščati to rastlinsko sorto brez ustrezne licence.
- 11 CVVP, na katerega je bilo upravljanje teh pravic preneseno 13. decembra 2008, je 30. marca 2011 družbi Pardo poslal nov dopis, v katerem je od nje zahteval, naj – če bi se izkazalo, da izkorišča 5000 mandarinovcev sorte Nadorcott – preneha to izkoriščanje.
- 12 CVVP je novembra 2011, potem ko je pri Juzgado de lo Mercantil (gospodarsko sodišče, Španija) vložil predlog za sprejetje predhodnih ukrepov, da bi se ugotovila kršitev izključnih pravic na sorti Nadorcott, proti družbi Pardo vložil dve tožbi, in sicer, prvič, tožbo za „začasno varstvo“ v zvezi z dejanji, ki jih je ta družba storila pred podelitvijo žlahtniteljske pravice, to je pred 15. februarjem 2006, in drugič, tožbo glede kršitve zaradi dejanj, ki so bila storjena po tem dnevu. CVVP je zlasti predlagal, naj se ugotovi kršitev izključnih pravic na sorti Nadorcott od 15. februarja 2006 do prenehanja te kršitve. CVVP je prav tako predlagal, naj se družbi Pardo naloži, naj preneha to nezakonito izkoriščanje, naj odstrani in po potrebi uniči ves rastlinski material te sorte, ki ga ima v posesti, in naj mu izplača odškodnino za navedeno izkoriščanje.
- 13 Ker je to prvostopenjsko sodišče menilo, da je med dnem, ko je imetnik žlahtniteljske pravice za sorto Nadorcott družbo Pardo identificiral kot domnevnega pridelovalca te sorte, to je najpozneje 30. oktobra 2007, kar je dan, ko je združenje Geslive družbi Pardo poslalo opomin, in tožbo, ki jo je novembra 2011 vložil CVVP, preteklo več kot tri leta, je navedeno tožbo zavrnilo z obrazložitvijo, da je tožba glede kršitve v skladu s členom 96 Uredbe št. 2100/94 zastarala.
- 14 Audiencia Provincial de Murcia (sodišče pokrajine Murcia, Španija), pri katerem je CVVP zoper to odločbo vložil pritožbo, je ugotovilo, da družba Pardo ne izpodbija izkoriščanja dreves sorte Nadorcott in neobstoja soglasja imetnika te sorte. To sodišče je odločilo, da ta družba s svojo dejavnostjo opravlja dejanja kršitve in da se ta dejanja z ohranitvijo pridelave navedenih dreves nadaljujejo. Poleg tega je menilo, da je treba člen 96 Uredbe št. 2100/94 razlagati tako, da tožbe v zvezi s kršitvami, storjenimi manj kot tri leta pred vložitvijo tožb CVVP, niso zastarale, medtem ko so zastarale tožbe, ki so se nanašale na dejanja, storjena več kot tri leta pred tem dogodkom.
- 15 Zato je bilo družbi Pardo naloženo plačilo 31.199 EUR iz naslova kršitev in ustreznega nadomestila za dejanja, ki so bila brez soglasja imetnika žlahtniteljske pravice v Skupnosti storjena v obdobju začasnega varstva. Poleg tega ji je bilo naloženo, naj preneha vse kršitve.
- 16 Družba Pardo je pri predložitvenem sodišču, Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija), vložila kasacijsko pritožbo zoper to odločbo Audiencia Provincial de Murcia (sodišče pokrajine Murcia), v kateri je izpodbijala razlago člena 96 Uredbe št. 2100/94, ki jo je podalo zadnjenavedeno sodišče.
- 17 Predložitveno sodišče navaja, da je treba v skladu z nacionalno sodno prakso v zvezi z intelektualno lastnino razlikovati med kršitvijo, do katere je prišlo v točno določenem trenutku, in nadaljevano kršitvijo. V zadnjenavedenem primeru se zastaralni roki podaljšajo, dokler traja dejanje, ki pomeni kršitev. Navedeno sodišče se sprašuje, ali je mogoče tako sodno prakso prenesti na pravila o zastaranju, določena v členu 96 Uredbe št. 2100/94, in zlasti, ali so vse tožbe v zvezi s kršitvami zastarale, če je imetnik žlahtniteljske pravice v Skupnosti vložil tožbo več kot tri leta po tem, ko je izvedel za kršitve in istovetnost kršitelja, ali pa zastarajo le tožbe v zvezi z dejanji, storjenimi več kot tri leta pred vložitvijo tožbe.

18 V teh okoliščinah je Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

- „1. Ali je v nasprotju s členom 96 [Uredbe št. 2100/94] razlaga tega člena, v skladu s katero so tožbe iz členov 94 in 95 te uredbe zastarale, čeprav so kršitve trajale do vložitve tožbe, če se je iztekel triletni rok od takrat, ko je imetnik, ki mu je bila podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti, izvedel za kršitev in istovetnost kršitelja?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali je treba šteti, da v skladu s členom 96 [Uredbe št. 2100/94] zastaranje velja samo za konkretne kršitve, ki so bile storjene zunaj triletnega roka, ne pa za kršitve, ki so bile storjene v zadnjih treh letih?
3. Če je odgovor na drugo vprašanje pritrdilen, ali je mogoče s tožbo za prenehanje in odškodninsko tožbo uspeti samo v zvezi s temi zadnjenavedenimi dejanji, storjenimi v zadnjih treh letih?“

Postopek pred Sodiščem

- 19 S sklepom predsednika Sodišča z dne 13. februarja 2019 je bil postopek v tej zadevi prekinjen do razglasitve sodbe v zadevi C-176/18 v zvezi s predlogom za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (vrhovno sodišče), ki se nanaša na razlago člena 13 Uredbe št. 2100/94, v okviru spora med družbo CVVP in Adolfom Juanom Martínezom Sanchísom glede njegovega izkoriščanja mandarinovcev sorte Nadorcott.
- 20 Po razglasitvi sodbe z dne 19. decembra 2019, Club de Variedades Vegetales Protegidas (C-176/18, EU:C:2019:1131), je sodno tajništvo Sodišča to sodbo sporočilo predložitvenemu sodišču z dopisom z dne 7. januarja 2020 in ga pozvalo, naj sporoči, ali želi glede na to sodbo ohraniti svoj predlog za sprejetje predhodne odločbe v obravnavani zadevi.
- 21 Navedeno sodišče je z dopisom z dne 16. oktobra 2020 Sodišče obvestilo, da vztraja pri predlogu za sprejetje predhodne odločbe.

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 22 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 96 Uredbe št. 2100/94 razlagati tako, da triletni zastaralni rok, ki je s to določbo določen za dejanja iz členov 94 in 95 te uredbe – po tem, ko je žlahtniteljska pravica v Skupnosti podeljena – začne teči od dne, ko je imetnik izvedel za kršitev in istovetnost kršitelja, in to ne glede na to, da je ta kršitev prenehala ali pa traja do vložitve tožbe.
- 23 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi sobesedilo in cilje ureditve, katere del je (sodba z dne 20. januarja 2021, Heavyinstall, C-420/19, EU:C:2021:33, točka 27 in navedena sodna praksa).

- 24 Prvič, iz besedila člena 96 Uredbe št. 2100/94 je izrecno razvidno, da tožb iz členov 94 in 95 te uredbe ni več možno vlagati po treh letih od dne, ko je bila podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti in ko je imetnik te pravice izvedel za dejanje in istovetnost kršitelja, v nasprotnem primeru pa 30 let po prenehanju zadevnega dejanja.
- 25 Tako je, na prvem mestu, iz tega besedila razvidno, da ta določba določa dva pogoja, na podlagi katerih je mogoče določiti datum začetka teka triletnega zastaralnega roka v zvezi s tožbami, vloženimi na podlagi členov 94 in 95 Uredbe št. 2100/94, pri čemer je eden predhodni pogoj drugemu.
- 26 Začetek teka takega roka je namreč odvisen po eni strani od objektivnega dogodka, to je od dne, ko je bila podeljena pravica Skupnosti, in na drugi strani od subjektivnega dogodka, to je od dne, ko je imetnik žlahtniteljske pravice v Skupnosti izvedel za kršitev in istovetnost kršitelja.
- 27 Glede vprašanja, ali med temi dogodki kot začetki teka zastaralnega roka obstaja prednostni vrstni red, je treba ugotoviti, da je začetek tega roka datum, ko se zgodi kasnejši dogodek, to je bodisi na dan podelitve žlahtniteljske pravice v Skupnosti bodisi na dan seznanitve s kršitvijo in istovetnostjo storilca (glej po analogiji sodbo z dne 2. marca 2017, Glencore Céréales France, C-584/15, EU:C:2017:160, točka 47).
- 28 Iz tega izhaja, da člena 96 Uredbe št. 2100/94 ni mogoče razlagati tako, da bi prenehanje kršitve pomenilo dogodek, ki sproži tek zastaralnega roka za tožbe iz členov 94 in 95 te uredbe.
- 29 Taka razlaga, ki jo v pisnih stališčih podpira CVVP, ne bi bila le v nasprotju z besedilom tega člena 96, temveč bi – kot je generalni pravobranilec navedel v točki 46 sklepnih predlogov – k pogojem iz točke 26 te sodbe dodala pogoj, ki ga zakonodajalec Unije ni določil.
- 30 Na drugem mestu, v besedilu člena 96 Uredbe št. 2100/94 je navedeno le, da triletni zastaralni rok začne teči, ko je imetnik izvedel za „dejanje“ kršitve in za kršitelja. Ta določba pa ne zajema nobenega drugega pojasnila v zvezi z morebitnim upoštevanjem obsega obdobja, v katerem so bile kršitve storjene z goljufijo pravic imetnika ali nadaljevanjem teh kršitev. Iz tega besedila je razvidno le, da je to „dejanje“ tisto, ki je lahko predmet ene od tožb iz členov 94 in 95 Uredbe št. 2100/94.
- 31 V zvezi s tem je treba navesti, na eni strani, da po podelitvi žlahtniteljske pravice v Skupnosti nedovoljeno opravljanje dejanj iz člena 13(2) Uredbe št. 2100/94 v zvezi z rastlinsko sorto, ki je predmet tega varstva, pomeni „neodobreno uporabo“ v smislu člena 13(3) te uredbe. Tako v skladu s členom 94(1)(a) navedene uredbe vsakogar, ki v teh okoliščinah stori eno od teh dejanj, imetnik lahko toži za prenehanje kršitve, plačilo primernega nadomestila ali oboje (sodba z dne 19. decembra 2019, Club de Variedades Vegetales Protegidas, C-176/18, EU:C:2019:1131, točka 41).
- 32 Na drugi strani, glede obdobja pred dodelitvijo te zaščite lahko navedeni imetnik v skladu s členom 95 Uredbe št. 2100/94 zahteva primerno nadomestilo od vsake osebe, ki je med objavo prijave žlahtniteljske pravice v Skupnosti in podelitvijo navedene pravice opravila dejanje, ki bi bilo navedeni osebi po tej podelitvi na podlagi te pravice prepovedano (sodba z dne 19. decembra 2019, Club de Variedades Vegetales Protegidas, C-176/18, EU:C:2019:1131, točka 42).

- 33 Zato iz točk od 24 do 32 te sodbe izhaja, da v skladu z besedilom člena 96 Uredbe št. 2100/94 triletni zastaralni rok, ki ga ta določba določa za tožbe iz členov 94 in 95 te uredbe, ne začne teči od trenutka, ko so kršitve, zaradi katerih so bile vložene te tožbe, prenehale, temveč od dne, ko je imetnik žlahtniteljske pravice v Skupnosti izvedel za obstoj teh dejanj in za istovetnost kršitelja, ker to besedilo ne zajema nobenega sklicevanja ali vsaj namiga na pojma trajanja kršitve in nadaljevanja dejanja kršitve.
- 34 Drugič, tako razlago potrjuje sobesedilo, v katero je umeščen člen 96 Uredbe št. 2100/94.
- 35 Poudariti je namreč treba, da so tožbe iz členov 94 in 95 te uredbe vložene zlasti zoper dejanja iz člena 13(2) te uredbe. Ta določba pa se dejansko nanaša na posamično opredeljena dejanja, tako da okoliščina, da dejanje traja, ni odločilna za določitev začetka teka roka, določenega v členu 96 navedene uredbe.
- 36 Tretjič, razlaga te določbe, kot je navedena v točki 33 te sodbe, je podprta s ciljem, ki ga uresničuje Uredba št. 2100/94 prek navedene določbe, v delu, v katerem določa pravilo o zastaranju.
- 37 Spomniti je namreč treba, da so roki na splošno namenjeni zagotavljanju pravne varnosti (sodba z dne 30. aprila 2020, Nelson Antunes da Cunha, C-627/18, EU:C:2020:321, točka 44 in navedena sodna praksa).
- 38 Da bi bili ti roki skladni s tem namenom, pa morajo biti določeni vnaprej in vsaka uporaba zastaralnega roka „po analogiji“ mora biti za upravičenca dovolj predvidljiva (sodba z dne 23. januarja 2019, Fallimento Traghetti del Mediterraneo, C-387/17, EU:C:2019:51, točka 71 in navedena sodna praksa).
- 39 Razlaga člena 96 Uredbe št. 2100/94, v skladu s katero naj bi zastaralni rok, ki ga določa, začel teči šele s prenehanjem sporne kršitve, bi povzročila, da bi lahko imetnik žlahtniteljske pravice v Skupnosti, dokler ta kršitev traja, tožbe iz členov 94 in 95 te uredbe vložil do treh let po prenehanju tega dejanja, in to ne glede na datume začetka navedenega dejanja in dejstvo, da je ta imetnik vedel za obstoj tega dejanja in za istovetnost kršitelja.
- 40 S tako razlago bi bil storilec kršitve postavljen v stalno negotovost, ker bi lahko imetnik žlahtniteljske pravice v Skupnosti – čeprav je dopustil obstoj teh dejanj do te mere, da je pri kršitelju vzbudil vtis, da ravna v dobri veri – veljavno vložil eno od tožb iz členov 94 in 95 Uredbe št. 2100/94 za vsa ta dejanja, ne glede na dan, ko je bilo vsako od teh dejanj storjeno.
- 41 Zato je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 96 Uredbe št. 2100/94 razlagati tako, da triletni zastaralni rok, ki ga ta določba določa za tožbe iz členov 94 in 95 te uredbe – ne glede na okoliščino, da dejanje kršitve zavarovane sorte traja, in ne glede na dan, ko je navedeno dejanje prenehalo – začne teči na dan, ko je bila podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti in ko je imetnik žlahtniteljske pravice v Skupnosti izvedel za obstoj tega dejanja in istovetnost kršitelja.

Drugo in tretje vprašanje

- 42 Predložitveno sodišče z drugim in tretjim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 96 Uredbe št. 2100/94 razlagati tako, da zastarajo vse tožbe iz členov 94 in 95 te uredbe, ki se nanašajo na vsa dejanja kršitve zavarovane sorte in so bile vložene več kot tri leta po tem, ko je bila podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti in ko je imetnik

izvedel za vsa ta dejanja in istovetnost kršitelja, in sicer ne glede na dan storitve vsakega od teh dejanj, ki je del navedene celote posamičnih dejanj, ali pa zastarajo samo tožbe v zvezi z dejanji, ki so bila storjena več kot tri leta pred vložitvijo teh tožb.

- 43 Kot je razvidno iz točke 35 te sodbe, se člen 96 Uredbe št. 2100/94 nanaša na zastaranje tožb iz členov 94 in 95 te uredbe, ki se nanašajo na posamično opredeljene kršitve.
- 44 Kot je bilo namreč opozorjeno v točkah 31 in 32 te sodbe, so taka dejanja dejanja iz člena 13(2) te uredbe, za katera bi bila potrebna odobritev imetnika žlahtniteljske pravice v Skupnosti, to so pridelovanje ali razmnoževanje (povečevanje), priprava za razmnoževanje, ponujanje v prodajo, prodajanje ali druge oblike trženja, izvažanje iz Evropske unije, uvažanje v Unijo in skladiščenje za namene vsakega od teh dejanj glede sestavin sorte ali pridelanega materiala zavarovane sorte.
- 45 Zato je treba za uporabo člena 96 Uredbe št. 2100/94 posamično upoštevati vsako dejanje kršitve, ki ustreza enemu od dejanj, naštetih v členu 13(2) te uredbe, ne glede na to, ali se ponavlja, traja ali da ga je mogoče povezati s celoto dejanj.
- 46 Poleg tega – kot je generalni pravobranilec navedel v točki 61 sklepnih predlogov – dejstvo, da člen 96 Uredbe št. 2100/94 določa zastaranje „dejanja“ in ne ravnanja, ki bi bilo opredeljeno kot „celota dejanj“, govori v prid posamičnemu preizkusu zastaranja vsakega od dejanj kršitve, ki je del „celote dejanj“.
- 47 Iz tega izhaja, da je za ugotovitev, ali tožbe iz členov 94 in 95 Uredbe št. 2100/94 ob upoštevanju triletnega roka, določenega v členu 96 te uredbe, zastarajo, odločilen dan, ko je imetnik žlahtniteljske pravice v Skupnosti izvedel za obstoj posamičnega dejanja kršitve in istovetnost storilca.
- 48 V okoliščinah postopka v glavni stvari mora torej predložitveno sodišče za vsako od dejanj kršitve, ki se očita družbi Pardo, ugotoviti, ali je CVVP za ta dejanja in kršitelja izvedel več kot tri leta, preden je vložil odškodninske tožbe iz postopka v glavni stvari, ki so bile, kot je razvidno iz predložitvene odločbe, vložene novembra 2011.
- 49 Nasprotna razlaga člena 96 Uredbe št. 2100/94, v skladu s katero bi iztek triletnega roka iz te določbe povzročil zastaranje, ki bi se raztezalo na vsa dejanja, ki posegajo v pravice imetnika, kot jo zatrjuje družba Pardo v pisnih stališčih, bi bila v nasprotju z namenom te določbe.
- 50 Iz take razlage bi namreč izhajalo, da bi zastaranje tožb iz členov 94 in 95 te uredbe, ki se nanašajo na dejanje kršitve, za katero bi se štelo, da bodisi pomeni začetek ravnanja bodisi kot da je vzrok za celoto dejanj kršitev v zvezi z zavarovano sorto, povzročilo tudi zastaranje tožb v zvezi z vsakim drugim poznejšim dejanjem, ki bi ga bilo mogoče pripisati temu ravnanju ali ga povezati s to celoto, ne glede na dan, ko je imetnik žlahtniteljske pravice v Skupnosti izvedel za obstoj in istovetnost storilca takega dejanja.
- 51 Kot pa je generalni pravobranilec navedel v točki 56 sklepnih predlogov, se lahko pravila o zastaranju nanašajo le na dejanja, ki so bila storjena, in ne na tista dejanja, ki bi se lahko izvršila v prihodnosti.

- 52 Poleg tega, če bi bilo treba tožbe iz členov 94 in 95 Uredbe št. 2100/94 razglasiti za zastarane z obrazložitvijo, da so tožbe v zvezi s „prvotnim dejanjem“, ki je vzrok spornega ravnanja, zastarale, bi bilo imetniku žlahtniteljske pravice v Skupnosti odvzeto vsakršno varstvo v zvezi s kršitvami, storjenimi po zastaralnem roku, ki se nanaša na to prvotno dejanje.
- 53 Tako razumevanje zastaralnega roka iz člena 96 te uredbe ne bi bilo skladno s predmetom navedene uredbe, ki je na podlagi njenega člena 1 uvedba sistema žlahtniteljskih pravic v Skupnosti.
- 54 Glede na zgoraj navedeno je treba na drugo in tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 96 Uredbe št. 2100/94 razlagati tako, da zastarajo le tožbe iz členov 94 in 95 te uredbe, ki se nanašajo na celoto dejanj kršitve zavarovane sorte, ki so bile vložene več kot tri leta po tem, ko je bila podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti in ko je imetnik izvedel za obstoj vsakega od dejanj, ki so del te celote dejanj, posamično in za istovetnost kršitelja.

Stroški

- 55 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (sedmi senat) razsodilo:

- 1. Člen 96 Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti je treba razlagati tako, da triletni zastaralni rok, ki ga ta določba določa za tožbe iz členov 94 in 95 te uredbe – ne glede na okoliščino, da dejanje kršitve zavarovane sorte traja, in ne glede na dan, ko je navedeno dejanje prenehalo – začne teči na dan, ko je bila podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti in ko je imetnik žlahtniteljske pravice v Skupnosti izvedel za obstoj tega dejanja in istovetnost kršitelja.**
- 2. Člen 96 Uredbe št. 2100/94 je treba razlagati tako, da zastarajo le tožbe iz členov 94 in 95 te uredbe, ki se nanašajo na celoto dejanj kršitve zavarovane sorte, ki so bile vložene več kot tri leta po tem, ko je bila podeljena žlahtniteljska pravica v Skupnosti in ko je imetnik izvedel za obstoj vsakega od dejanj, ki so del te celote dejanj, posamično in za istovetnost kršitelja.**

Podpisi